



Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași  
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

# Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiviți.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 6 (124) • 31 martie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani



Calea spre mântuire

## Să nu ai nicio teamă!

Sfânta Cuvioasă Gavriilia Papaianis

„Frica nu trebuie să intre în inima noastră. Totuși, când Îl iubești pe Dumnezeu, nu mai ai nicio teamă. Pentru că, la urma urmei, de ce te poți teme? Aceasta este întrebarea pe care o pun tuturor celor care vin plini de teamă. Nu-ți fie frică. De ce ți-e frică? De moarte? Spune că ești mort și ai terminat povestea! Adică, atunci când ai depășit frica de moarte ai scăpat.”

Perioada Triodului - uncuș spre Înviere

## La ce ne ajuta postul, rugăciunea și faptele bune

Părintele Efrem Filotheitul

Postirea este pierzătoarea demonilor. Domnul ne-a spus că prin postire și rugăciune iese tot neamul de demoni. Sfântul Duh nu se sălășluiește în stomacul plin, nu-l umbrește pe acesta. Orice creștin care dorește să viețuiască creștinește, trebuie să pună drept temelie postirea, rugăciunea și trezvia, și atunci ajunge la marea măsură a virtuții.

Boala este o postire fără de voie. Bolnavul își va împlini postirea prin răbdare și mulțumire, căci nu poate în alt fel, din pricina bolii.

Când puterea lui Hristos ne umbrește, atunci suntem foarte puternici. Când postirea se însoțește, se întărește, se înconjoară cu celelalte - cu **rugăciunea**, cu **meditația**, cu **trezvia**, cu **mersul la biserică**, cu **mărturisirea**, cu **Sfânta Împărtășanie**, cu **faptele bune** și cu **milostenia** - atunci întregește frumusețea pregătirii sufletului.

Bolnavul va cunoaște nemărginirea iubirii lui Hristos față de om. Va vedea că Hristos, ca Dumnezeu pe pământ, și-a petrecut viața în chip martiric, ca să ne ajute pe noi, cei nepăsători, să ne luptăm. Dacă Hristos a suferit, noi, ucenicii Săi, vom alege altă cale?



Cnămpie din lumina sărbătorii

## Paraliticul din Capernaum, primul om iertat din lume

Înaltpreasfințitul Calinic, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților

Spre deosebire de paraliticul de la Vitezda, bolnav de 38 de ani și lipsit de orice fel de ajutor, cel din Capernaum ne este prezentat ca fiind înconjurat de dragostea și afecțiunea a patru consăteni. Nu era singur în lupta lui cu suferința; patru îl slujeau, purtându-l pe umerii lor. Paraliticul de la Vitezda a fost vindecat de Hristos datorită voinței lui: „voiești să te faci sănătos?” (Ioan 5, 6); pe când pe cel din Capernaum Hristos l-a vindecat grație credinței celor patru care îl purtau. Credința lor a fost remediul, leacul vindecării slăbănogului.

Textul evanghelic surprinde lămurit momentul: „Văzând credința lor, Hristos i-a spus slăbănogului: «Îndrăznește, fiule! Iertate îți sunt păcatele tale!»” (Matei 9, 2). Este primul om iertat din lume. Desigur, puterea de a ierta a preluat-o Biserica de la Întemeietorul ei prin Apostoli (Ioan 20, 23). Pentru Dumnezeu, cei patru erau transparentți; le-a putut vedea credința. Credința celor patru în puterea dumnezeiască a lui Iisus reiese și din modul lor insistent de a ajunge în casa din Capernaum, în care Mântuitorul își rostea predica.

Nu era pentru prima dată când Iisus vindeca pe fundamentul credinței altora. Așa a vindecat pe sluga sutașului din Capernaum (Matei 8, 5-13); pe fiica lui Iair (Matei 9, 18); pe fiica femeii cananeence și pe mulți lunatici, surzi și muți (Matei 9, 32; 15, 30; 17, 14-18). Desigur, Mântuitorul a mai vindecat pe mulți și din milă (Matei 8, 2-7).

## Cele trei ipostaze ale Împărăției Cerurilor (2b)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,  
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(Continuare din numărul precedent)

În spusele Mântuitorului mai exista cel puțin două parabole care susțin aceleași idei: grăuntele de muștar este cel mai mic din toate semințele pământului, dar din el crește un pom suficient de mare spre a adăposti păsări ale cerului (Mt 13,31-32), iar într-o parabolă paralelă se vorbește despre aluatul care, mic fiind, dospește toată frământătura (Mt 13,33)

Așadar, ca imagine integrală, Împărăția Cerurilor este o realitate antinomică: în același timp, ea este și va să fie. Principiul antinomiei nu trebuie să ne surprindă: Dumnezeu este, în același timp, transcendent și imanent, accesibil și inaccesibil, comunicabil și incomunicabil; Iisus Hristos a fost, în același timp, Dumnezeu și om; Sfânta Maria a fost, în același timp, fecioară și mamă; Biserica este, totodată, în ceruri (triumfătoare) și pe pământ (luptătoare).

Acum e lesne de înțeles că Împărăția lui Dumnezeu, una și aceeași, pe pământ și în curs de constituire, iar în ceruri va fi constituită. Tocmai de aceea ni se vorbește și de o cale care duce la ea, aceasta fiind, în primă și ultimă instanță, Iisus Hristos. Atât grăuntele de muștar cât și aluatul din frământătură poartă în ele ideea de devenire. Așadar, împărăția lui Dumnezeu se află în devenire prin cei ce se îndreaptă spre ea și în plinire prin cei ce au ajuns în ea. Împărăția în devenire e tot atât de reală ca și cea deja constituită.

Haideți să deschidem Evanghelia după Matei la pagina celor nouă fericiri. În șapte din ele, verbul care exprimă plinirea fericirii se află la viitor: „Feriți-vă cei ce plâng, că aceia se vor mângâia; Feriți-vă cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”; numai în fericirea întâia și la opta verbul e la prezent: „Feriți-vă cei săraci cu duhul (adică sfinții sau cei în stare de sfințenie), că a lor este împărăția cerurilor; Feriți-vă cei prigoniți pentru dreptate (adică martirii), că a lor este împărăția cerurilor”. În ambele cazuri, plinirea făgăduinței este însăși împărăția. Așa cum răspunsul Domnului, pe care l-a dat celor ce-L întrebaseră când anume va veni ceea ce era de așteptat; Iată, împărăția lui Dumnezeu este înălțarea voastră. Cu alte cuvinte: a și venit. Ea a venit odată cu Iisus Hristos și s'a constituit odată cu Pogorârea Duhului Sfânt, când a luat ființă Biserica lui Hristos ca expresie văzută a Împărăției lui Dumnezeu. Ea poate fi dobândită prin asaltul credinței și al faptelor bune.

Aici și acum, pe pământ, împărăția se

cucerește; dincolo și atunci, se moștenește. Aici și acum, ea crește în timp; dincolo și atunci, va fi desăvârșită și veșnică. Acum și aici, ea este Biserica; dincolo și atunci, ea va fi, pur și simplu, Împărăția.

În acest context, Liturghia se află în centrul Bisericii. Ea este partea cea mai nobilă a Împărăției Cerurilor, așa cum duhul omului este partea cea mai nobilă a sufletului său.

Dacă mă întrebați care este relația dintre Liturghie și Biserica, vă răspund printr'un exemplu plastic de o mare frumusețe și adâncime, dar nu înainte de a vă da cheia înțelegerii. Se știe că simbolul cel mai adecvat și mai cuprinzător al Bisericii este corabia. Prefigurarea lui se afla în corabia lui Noe, din vremea potopului, a cărei menire era aceea de a pluti pe deasupra apelor și de a-i mântui (adică de a-i salva) de la moarte pe cei ce se aflau înăuntru. Neavând ținta, nu avea nici cârmă. Corabia Bisericii are aceeași menire, de a-i mântui pe cei ce se afla într'însa. Ea plutește pe oceanul istoriei și se îndreaptă spre sfârșitul acesteia, adică spre „limanul cel neînvințat”, unde Împărăția lui Dumnezeu se împlinește prin ultimii sosiți și intră în veșnicie. Având o țintă, are și cârmă.

Și acum, exemplul: În Mănăstirea Hurezi, și anume în pridvorul bisericii – bolnița, poate fi văzută următoarea scenă, zugrăvită pe la începutul secolului 18: Pe apa unui fluviu plutește o corabie cu vâsle. În spate, la cârmă, Iisus Hristos. În fața, la proră, Sfinții Apostoli Petru și Pavel. Pe laturi, trăgând la lopeți, cuvioși părinți. Pe mal, capii ereticilor, cu niște cârlige lungi în mâini, străduindu-se s'o agate și s'o abată din drum. În mijlocul corăbiei, pe un podium, o masă. În jurul mesei, preoți și arhierei în odăjdii. Pe masă, o cutie mică, în care poate fi ușor recunoscut un chivot în care se păstrează, de obicei, Sfânta Euharistie, adică Trupul și Sângele Domnului. Așadar, în aceeași navă, Hristos istoric și Hristos euharistic. Corabia este Biserica, adică Împărăția Cerurilor în devenire, iar în mijlocul ei se afla Liturghia, adică Împărăția Cerurilor, statică și dinamică în același timp, oferind pregustarea celei finale, desăvârșite și veșnice.

Cu toate acestea, între Împărăția de aici și cea din veșnicie mai există una, intermediară, pe care o numim Rai sau Paradis. Din învățătura Bisericii cunoaștem adevărul despre două judecați: judecata particulară, îndată după moartea fiecărui om, căreia îi sunt supuse sufletele despărțite de trup, și judecata univer-

sală (sau Judecata de Apoi), de la sfârșitul veacurilor, căreia îi vor fi supuse atât sufletele cât și trupurile, reunite prin învierea obștească.

Între aceste două judecați se petrece viața sufletelor celor repauzați, a fiecăruia după credința și faptele lui; sufletele celor buni sunt duse de îngeri în rai (numit, metaforic, și „sânul lui Avraam”), iar ale celor răi merg în iad (numit, metaforic, și „focul Gheenei”). Despre rai și iad va voi vorbi mai pe larg atunci când vom ajunge la tâlcuirea Ecteniei pentru cei adormiți. Acum, ca să revin la ideea principală, e de ajuns să vă spun că, deși sufletul a intrat în veșnicie, raiul în sine nu e veșnic, avându-și începutul în momentul istoric al învierii Domnului și sfârșitul în momentul istoric al învierii obștești.

Așadar, dinamica Împărăției Cerurilor cunoaște trei ipostaze, care ar putea fi numite: liturgică, aurorală, plenară. Dar, repet, nu sunt trei împărății, ci una singură în trei ipostaze. În dorința de a oferi înțelegerii voastre o cale de acces către corabia alegorică despre care v'am vorbit, aș încerca să vă înfațișez cele trei ipostaze ale Împărăției Cerurilor în felul următor:

Oamenii din împărăția liturgică se afla pe puntea navei, unde s'au imbarcat prin botez și unde rămân pe toată durata vieții lor. Angajați pe scara staturilor morale, unii mor în stare de sfințenie, alții rămân pe treptele inferioare, în timp ce alții se pot prăbuși în prăpastie chiar de pe penultima treaptă. În acest sens, vă recomand să contemplați, când veți avea prilejul, scara de pe peretele nordic al bisericii din Mănăstirea Sucevița.

Prin moartea trupeză, fiecare om trece în Împărăția aurorală, care e de natură pur spirituală. Acolo se petrece judecata particulară a fiecăruia, prin care se face o primă selecție: sufletele celor dreپți se înalță de pe punte în rai, ca niște păsări odihnite în văzduhul luminos al pânzelor și catargelor, fiecare la măsura vredniciei sale (sau, cine știe? Poate că, prin vrerea lui Dumnezeu, sfinții și cei mai buni dintre cei dreپți își iau de aici zborul către limanul cel neînvințat, unde vor începe să populeze viitoarea Împărăție plenară, în așteptarea rugătoare a celor de după ei), în timp ce păcătoșii se coboară în iad, în adâncurile calei, unde duc o existentă mucedă, vâscoasă, larvară, fiecare la măsura ticăloșiei lui. Prin temporalitatea lor, însă, în amândouă se pot produce schimbări de statut moral, așa cum vom vedea când voi ajunge să vorbesc despre rugăciunile Bisericii pentru cei adormiți. Aceste rugăciuni le oferă aurora (zorile) Împărăției plenare.

Ajunși la capătul călătoriei, nava îi va preda lui Dumnezeu întreaga încărcătură, atât pe viii ce se vor afla atunci pe punte, cât și pe morții din susul și din josul acesteia, pentru ca sufletele unite – sau reunite – cu trupurile transfigurate prin inviere să se supună Judecății de Apoi, în urma căreia se va constitui, definitivă și veșnică, Împărăția plenară. (Va urma)